

عنوان مقاله:

معنا شناسی «آیین حمل تابوت» به عنوان میراث نبوت و امامت در شریعت های الهی

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی پژوهشهای دینی و اسلامی، حقوق، علوم تربیتی و روانشناسی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

سجاد فرهادی کیا - دانش آموخته ی کارشناسی ارشد، گروه مهندسی عمران- مهندسی راه و ترابری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران جنوب

خلاصه مقاله:

آیین حمل تابوت در طول تاریخ همواره نشانه‌ی عهد الهی بوده است. امام صادق (ع) می‌فرماید: خداوند متعال در هنگام طوفان به حضرت نوح (ع) درحالی که در کشتی بود وحی فرمود تابوتی که در آن استخوان‌های حضرت آدم (ع) بود را به داخل کشتی حمل نماید. سپس به امر حق تعالی نوح (ع) تابوت را در غری دفن کرد که بعد از آباء طاهرین رسول خدا (ص) [حضرت آدم (ع) و حضرت نوح (ع)] احدی کریم‌تر از امیرالمومنین (ع) در آن سکونت اختیار نکرده است. امام موسی کاظم (ع) می‌فرماید: زمانی که ماه بر بنی‌اسرائیل طلوع نمی‌کرد، خدا به موسی (ع) وحی فرمود تابوت یوسف (ع) را از مصر بیرون آورد و به او بشارت داد که چون تابوت یوسف (ع) را بیرون آوری ماه طلوع کند. هنگامی که موسی (ع) تابوت را از کنار رود نیل بیرون آورد، ماه برآمد و تابوت را با خود به شام بردند. در قرآن کریم دو مرتبه به عبارت «تابوت» در آیه‌ی ۲۴۸ سوره‌ی مبارکه‌ی بقره و آیه‌ی ۳۹ سوره‌ی مبارکه‌ی طه اشاره گردیده است. آیه‌ی ۲۴۸ سوره‌ی مبارکه‌ی بقره در مورد انتخاب طالوت از جانب خداوند به فرمانروایی قوم بنی‌اسرائیل و اعطای تابوت عهد به عنوان نشانه‌ی پادشاهی او می‌باشد. آیه‌ی ۳۹ سوره‌ی مبارکه‌ی طه مربوط به قرار دادن حضرت موسی (ع) در تابوت می‌باشد که توسط مادر او و به امر خدا صورت پذیرفت. با توجه به بیان امیرالمومنین (ع) در حدیث «فاذا انا مت فاغسلنی و کفنی و حنطنی بحنوط جدک و وضعنی علی سریری و لا یقربن احد منکم مقدم السریر فانکم تکفونه فاذا حمل المقدم فاحملوا الموخر و لیتبع الموخر المقدم حیث ذهب فاذا وضع المقدم فضعوا الموخر ثم تقدم ای بنی فصل علی فکبر سبعا فانها لن تحل لاحد من بعدی الا لرجل من ولدی یخرج فی آخر الزمان یقیم اعوجاج الحق فاذا صلیت فخط حول سریری ثم احفر لی قبرا فی موضعه الی منتهی کذا و کذا ثم شق لحدا فانک تقع علی ساجه منقوره ادخرها لی ابی نوح و وضعنی فی الساجه ثم ضع علی سبع لبن کبار ثم ارقب هنیهه ثم انظر فانک لن ترانی فی لحدی» و تدبیر در عبارت «لن تحل لاحد من بعدی الا لرجل من ولدی یخرج فی آخر الزمان»، مسئله‌ی «تابوت عهد امامت» از نمادهای ظهور قائم آل محمد (عج) در آخرالزمان معرفی گردیده است. مسئله‌ی «تابوت عهد امامت» پس از شهادت امیرالمومنین (ع) در خاکسپاری امام حسن مجتبی (ع) پس از شهادت و همچنین در عهد به جای مانده از امام حسین (ع) و شهدای کربلا (ع) به شکلی کاملا پیوسته تجلی یافته است. این عهد همچنان در حمل نمادین گهواره‌ی حضرت علی اصغر (ع) در ماه محرم مشاهده می‌گردد.

کلمات کلیدی:

حمل تابوت، تابوت عهد، تابوت شهادت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1400615>

